
ORCSIK ROLAND

Egy helyben tekerni Milánóban

A büszke, páncélozott
pompa után
a Castello Sforzesco
egyik mellékszobájában
fölszisszen a fájdalom.
Kopasz Jézus
függ a kereszten,
inkább rabló,
mint Isten,
fából faragott
nyers haldoklás.

Odakint esőzött,
mosta az ég
Milánó forró utcáit,
a nedvességtől hirtelen
meggyűródtek a plakát-arcok,
a mosolyok alól kiütközött az idő
fogatlan bölcsessége.

Aztán az apró csoda
beengedett minket
a vágott freskóhoz.
Eltávolodni a csoporttól,
közelebb a vacsorához.
Fel sem tűnt,
ebben a közös percben
ott sunyított az árulás,
köpésre a szívtől.

Jézus minden mennyiségben,
csupa harmonikus,
színpazar szenvedés.
Középkorunk is
mintha félne bevallani,
nem hisz semmiben,
csak a látottban,
a szó szerinti történet
tompá szajkózásában.

Az orrunk megakadályoz,
hogymeg tovább lássunk
Krisztus átszögelt talpán,
a halott corpus fölé.
De ha át is látnánk a szitán,
kérdés, hogy viselnénk
a másik eltávozását,
nem üzennék-e aggódva,
vigyázzon magára,
ne hagyjon magunkra.

Nem úgy az emmauszi vacsorán,
hol a csoda
ábrázolatlan,
ám jelenléte, akár a félhomály,
bensőségesen pislákol.
Minden arcon döbbenet,
csak Egyen nem:
a vén felszolgálónő ráncait
nyugalom simítja ki:
a megtört kenyérré figyel.

Az egyház sóvárgásától
nyálkásak
a dóm karcsú oszlopai,
akár a La Rinascente kirakatai.
A sok márkás-csuhás
úgy bóklászik a paradicsomban,
mint eltévedt turista
a kínai bevásárló-negyedben.

Milánóban lassan járnak,
tovább élnek.
A motor- és autóregetegben
igazi meglepetés a bicikli,
úgy fest, nincs presztízse
a biznissz-landben.
Pedig izgalmasabb néha megállni,
mint Domenico a *Nosztalgiában*,
egy helyben tekerni,
szentesített cél nélkül.
Lenni, csak úgy,
s amikor elég:
abbahagyni.

Vancsó Zoltán fotója